

Cuốn 3

Giá là : 0\$30

DIU'OI BÔNG VIỆT-ĐÔNG TRẮNG KHUYA



INDO-CHINOIS

1762

(3)



Gặp liết Xuân,
trăm hoa đua nở, ông
bướm chào mừng, Tấn-Hóa
cùng Quân-Nữ đi dạo chơi
trên vườn Bách-Thú, chàng
thấy cảnh đẹp trời xinh liền
lấy máy ra chụp ảnh
làm kỷ-niệm.



Trọn bộ 3 cuốn

In tại nhà in

ĐỨC-LƯU-PHƯƠNG

158, Rue d'Espagne — Saigon

TIỂU-THUYẾT

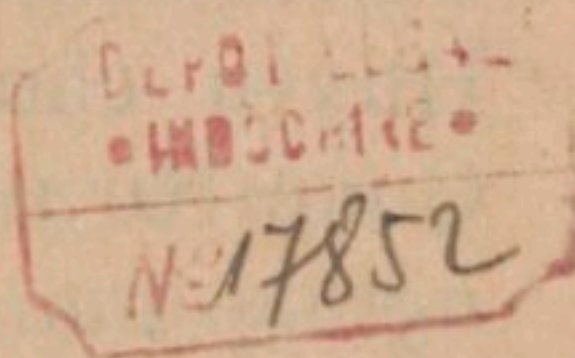
DƯỚI BÓNG TRẮNG KHUYA

Tác-giả: VIỆT-ĐÔNG

CUỐN BA

HỒI THỨ SÁU

Lại còn gấp nữa.



Đằng trước ngõ quét-lao sạch sẽ, trong sau nhà nấu nướng rộn ràng, nhứt là cô Hai-Thu hôm nay mình mặc áo dài trắng mới, cổ tay đều đeo hột xoàn, mặt trắng mà lại dôi thêm phấn xem càng thêm trắng, môi đỏ mà lại thoa son xem càng thêm đỏ. Tóc đã đen mà cô còn xức dầu dừa tây thơm ngát lảng ao, người mà chưa từng gặp cô nêu dạng thấy cô trong ngày hôm nay chắc sẽ ngỡ là tiên xuống trần ngay.

Ấy là ngày chồng đi coi mắt cô Hai-Thu vậy. Lối 9 giờ có một cái xe hơi ngừng ngay trước ngõ, trên xe bước xuống hai người đàn ông và bà Phán-Thanh. Cả ba đi vào nhà chào hỏi xong, phàn ngời chủ khách ?



Người đi coi mắt cô Hai-Thu là ai ? chẳng ai đâu lạ ấy là còm-mi Nghĩa vậy. Nguyên còm-mi Nghĩa vì dặng tờ di-chức của ông Huyện cho chàng cả tài sản, chàng vì hờn Quân-Nữ nên mượn Trạng-sư kiện đoạt sự-nghiep, nào dè khi đến nơi thấy nhà bỏ trống còm-mi Nghĩa lấy, bán cả ruộng đất nhà cửa của Quân-Nữ dặng hai chục ngàn đồng, rồi mới hùng với ông Huyện Thanh lập nên hàng đưa xe dò (ông Huyện Thanh cũng mất chức vì tội ăn hối-lộ của một người đàn bà góa).

Nhắc lại Hai-Nghĩa (xin kêu Hai-Nghĩa cho gọn) coi mắt cô Hai-Thu, chàng bằng lòng lắm, ông Phán Cang hứa đầu tháng 5 tây xuống nói.

Khách ra về rồi tối lại Quân-Nữ hỏi cô hai Thu rằng:

— Em có thấy người đi coi em không ?

Hai-Thu mắc cỡ nói nhỏ nhỏ rằng :

— Dạ có.

— Người ấy mặt xem có hiền hậu không ?

— Xem bộ thiệt thà lắm.

— Ừ, đời bây giờ em nên chọn người cho có nhân-nghĩa hiền đức mới đáng, chị đây mới có 19-20 mà sự đời chị trải cũng nhiều lắm.

Quân-Nữ không đăng rở Hai-Nghĩa đi nói cô Hai-Thu nên nàng mới ơ hờ như vậy. Cuộc hôn nhân của Hai-Thu chạy lệ như chong chóng mới đây đã đến ngày hẹn đi nói... rồi cưới.

Hai-Thu có chồng mà Quân-Nữ cũng không biết mặt chồng Hai-Thu là ai, vì nàng cứ ở sau lo chỉ bảo cho người nấu nướng hoặc khi ở không thì nàng kiếm chỗ ăn mặc. Đám cưới của Hai-Thu thật lớn lao lắm, người ta ra vào rộn riệp, Quân-Nữ cũng chạy lên chạy xuống lo sắp đặt công việc cho có thứ tự, vì nội đám ai cũng kiên có một mình nàng khéo hơn hết, bây giờ xe dàng trai đến lại càng thêm đông. Quân-Nữ đang chỉ cho mấy người sắp rạo sóng vào tộ kiệu « Hoa sếp búp » thoát nàng nghĩ tới phận nàng, nàng không ngăn giọt lụy dặng. Quân-Nữ thấy công việc đã xong liền đi vào phòng ngồi khóc. Nàng thầm than rằng :

— Người ta sao có doan phần, trên thì

được cha mẹ, dưới thì được chị em, còn thân tôi trước sau có một, trơ trọi nhưt thân, còn đến một người thương, cũng phải nạn này nạn nọ. Ôi! Tấn-Hòa anh ôi! giờ này anh chết hay là anh sống, dầu chết sống anh cũng không rỏ tấm thân em vì anh mà đau sâu khổ sở.

Em nguyện sẽ vào chùa mà ăn-tu rửa sạch nợ trần họa may kiếp sau có được phần vui vẻ chăng? Quân-Nữ than thở đến đây nghe tiếng cô ba Xuân kêu rằng :

— Chị Hai, chị có trong này không ?

Quân-Nữ lật dật lao nước mắt nói rằng :

— Có.

— Mẹ mời chị ra ngồi tiệc, đi chị, cả đám này công chị lớn lắm, ra ngồi đặng cho chị Hai-Thu chỉ lạy chị mà đền ơn đặng chị theo chồng.

Cô Ba-Xuân vừa nói vừa bước vào kéo tay Quân-Nữ, cô dòm kỹ thấy cặp mắt đỏ ao của Quân-Nữ cô cười nói rằng :

— Chị này thương chị Thu hơn tôi, chi nên chị Thu có chồng chị khóc đây chờ gì.

Quân-Nử lắc đầu nói :

— Chị chóng mặt quá, chắc ngồi không thê nào đặng.

Đám cưới xong ba hôm sau vợ chồng Hai-Thu về dỡ mâm trầu, hôm nay Quân-Nử mới ra, nàng vừa thấy còm-mi Nghĩa nàng nổi giận mặt đỏ lỏm, còn còm-mi Nghĩa thì sững sờ sợ-ngợ, làm cho cả nhà đều lấy làm lạ, nhứt là cô Hai-Thu.

Vợ chồng Hai-Thu ở chơi một bữa rồi từ giả về Saigon.

Bữa sau bà ba Tâm có tiếp đặng một bức thư của cô Hai-Thu gửi về, thư ấy như vậy :

« Thừa mẹ, hôm vợ chồng con về dỡ mâm trầu, mẹ kêu chị Nử ra, trong khi ấy chỉ và chồng con sợ-ngợ nhau, con lấy làm nghi ngại nên về trên này con hỏi thử chồng con coi có quen với chỉ không. Chồng con nói « chị Nử hồi đó là tình của chồng con, lại nói : « Hồi chỉ 17 tuổi đã có một đời chồng, sau mê chồng con nên thuốc người chồng chỉ chết đi đặng để bề trai gái. Một người đàn bà ác độc hung dữ mà mẹ con ta làm bấy lâu nay, xin mẹ đừng chứa chị ấy ở trong nhà nữa. »

Bà ba Tâm nghe cô ba Xuân đọc dứt, bà nằm suy nghĩ hoài, bà nói với cô ba Xuân rằng :

— Không lẽ con Hai nó là đàn bà, rõ ràng tánh nết, tướng di tướng đứng là con gái mà.

— Con cũng không nghi cho chị ấy dạng.

— Đâu, con kêu nó cho mẹ hỏi lại coi thiệt hư thế nào ?

Cô ba Xuân vào kiem cùng nhà không thấy hình dạng của Quân-Nữ, nàng lấy làm lạ, vào phòng thấy có một bức thư, cô ba Xuân biết Quân-Nữ đã đi rồi nên cô buồn bực lắm, cô trở ra thưa rằng :

— Chị ấy đã đi mất rồi, chị còn để lại một bức thư đây.

— Ủa, nó đi đâu ?

— Dạ, con nào có biết.

— Nó đi hồi nào ?

— Có lẽ đi hồi sáng, vì sáng sớm đến bây giờ con tưởng mẹ sai chỉ đi chợ mua đồ nên con không hỏi.

— Bất nhơn thì thôi, đâu con đọc thư nó cho mẹ nghe coi nó nói gì ở trống ?

Cô ba Xuân xé ra đọc, thơ ấy như vậy :

« Thừa Dưỡng-Mẫu,

« Ông cứu tử ngàn năm con mang nặng, nghĩa dưỡng nuôi muôn kiếp bá quên ơn, mà ngày nay con vội ra đi không lời thừa gởi thật là một đứa khốn nạn đáng cho người đời chê ghét.

« Song Dưỡng-Mẫu ôi ! con không thể ở gần nơi nhà dưỡng-mẫu dặng nữa, duyên có tại sao, con không nỡ hờ môi, song dưỡng-mẫu muốn rõ có ngày cũng rõ, con hứa rằng : « Ông của dưỡng mẫu và hai em thật nặng như núi, nếu ngày nào gặp dịp báo ơn đáp nghĩa con sẽ làm ngay. »

« Vắn tắc đôi hàng, kính gởi dưỡng-mẫu và em ba ở lại bình an.

« QUÂN-NỮ ».

Cô ba Xuân đọc xong bà Ma-Tâm nói « nếu vậy rõ ràng theo thơ của con Hai rồi, vậy mà mẹ lắm nó là con gái chớ ».

Cô ba Xuân nói :

— Trong việc này có duyên cớ chi đây, con dám chắc chị Nữ không phải là người lang chạ dâu. Mẹ thấy tư cách chỉ bấy lâu nay mẹ cũng rõ.

— Con khờ, con chưa rõ, chớ đời bây giờ họ xảo trá lắm, không chừng nó làm bộ làm

tịch rồi dắt quân cướp vô nhà mình mà cướp giựt, nếu nó đổi lòng ai mà biết trước mà phòng ngừa ?

HỒI THỨ BẢY

Gởi mình cửa Phật

Thảm thương thay cho kiếp ba đào, tấm thân của Quân-Nữ cũng còn lặn dạn. Còm-mi Nghĩa vì muốn làm cho Quân-Nữ ra khỏi nhà mẹ vợ dặng chàng tìm mưu kế ám hại nàng cho chết nên nói gạt vợ, cho vợ về đuổi rồi chàng dò theo coi nàng đi đâu dặng dễ bề toan liệu, nào dè vợ không về lại gởi thơ, và nào dè Quân-Nữ biết trước toan lánh mình.

Ác thay, còm-mi Nghĩa là đũa sát nhọn độc địa mà trời phạt cho nó sống dặng nó đeo đuổi theo Quân-Nữ hoài vậy !

— Còm-mi Nghĩa là đũa sát nhọn sao ?

— Phải lắm, chính là đũa giết người !

— Giết ai...

— Ấy là giết chết ông Huyện, giết chết cha của Quân-Nữ chớ ai ?

Lạ thật, lạ thật.

Nguyên nhân như vậy :

Còm-mi Nghĩa xưa đi nói Quân-Nữ, ông

Huyện làm tướng chàng là người hiền đức nên hứa gả, sau thấy chàng làm nhiều việc ông bất bình, thêm Quân-Nữ thương tỏ những điều khiếp nhược của còm-mi Nghĩa cho ông nghe, và nàng xin ông từ hôn đi. Ông nghe con nói ông vui lòng lắm, nên một hôm ông tỏ ý ông cho còm-mi Nghĩa biết. còm-mi Nghĩa ngồi cứng họng một chập đứng dậy ra về, khi về đến nhà chàng tỏ cho cha là ông Phán biết, hai cha con toan tính quyết ám hại ông Huyện mới vừa lòng, nên đi mượn một thầy ngải bô cho ông Huyện thương lại, mà rõ thật ông Huyện vì bị ngải nên yêu thương còm-mi Nghĩa lại như xưa, khi ấy còm-mi Nghĩa bảo ông Huyện làm tờ di-chức để gia tài cho chàng, ông Huyện cũng nghe theo lời, khi đó còm-mi Nghĩa mua một thứ thuốc của thầy ngải cho ông huyện uống; thứ thuốc này ba tháng mới khởi sự phá mà chỉ ăn trong trái tim cho nên không ai rõ ông Huyện bị thuốc hết.

Ác độc thay cho còm-mi Nghĩa, mà không rõ cái tội ác này còm-mi Nghĩa có đến không?

Nhắc lại Quân-Nữ ra khỏi nhà bà ba Tâm, nàng tính về Cần-thơ ỡ với cậu, song nhờ lại cậu nàng làm cai tổng, lại tánh tình hung ác nên lắc đầu, nàng than rằng :

— Thế đời đả nguội lạnh với mình hết rồi. Thôi đành đem thân má phàn gởi chốn cửa không, hoặc may kiếp sau có khỏi những điều hoạn họa này chăng ?

Nàng nghĩ đèn đây xem lại trong túi còn có 10 đồng bạc, số tiền này là số tiền của bà ba Tâm cho nàng khi một cắt khi hai cắt, nàng để dành mới đặn số ấy.

Nàng quá giang xe lừa lên Saigon rồi đi xe Bà-ri-a lên dinh cô nàng vào xin thí phát. Hòa thượng và các ni-cô khi đầu theo khuyên giải sau nghe nàng thuật hết nông nỗi mới bằng lòng cho.

Thôi, từ đây cửa Phật nương thân, chuông mõ cho qua ngày, mong Phật cứu rồi kiếp lai-sinh hết cơn bị cực, sẽ có ngày thời lai.

ây là :

Hai vai mang nặng gánh phong trần,
Những nỗi tội trời chịu lấy thân.
Mắt ngó thiên đàng, hồn phụ xác,
Nào hay còn phải lắm ngày xuân. (1)

HỒI THỨ TÁM

*Ừng ừng sát khí gươm đang,
Binh reo ỡ chốn chiến tràng quá ghê.*

Nhứt thân nơi trận thương,
Chí khí đấng anh hùng.
Đem thân nơi trận thương,
Chí khí thật anh hùng.
Chinh Nam phạt bắc, hải,
Trộn phận với kim cung !

Khí trời lạnh lẽo, bốn phía mịch mờ, tuyết rơi trắng xóa, một vị quan sáu. mình mặc đồ binh, cỡi ngựa cho đi chậm chậm, theo sau hai quan thiếu-ủy hầu.

Thỉnh thoãn Quan-Sáu nói rằng :

— Nầy nhị vị tướng quân, chỗ nầy có phải là cái đồn của quân Nghịch bị quân ta đuổi nà nên bỏ chạy chăng ?

(1) Bài thơ này ký-giã viết tại Điện-Bà chỗ Tản-Đá gần khe suối, đường qua chùa hang.

Một viên Thiếu-úy đáp rằng :

— Bẩm Thống-chê phải.

— Vậy mà Thiếu-úy có suy nghĩ ra được sáng kiến nào không ?

— Bẩm Thống-chê, có lẽ quân nghịch thua trận hôm qua nên lui binh về biên giới rồi vậy.

Vị quan sáu kiêm-thống-lãnh lục quân, hải quân và không quân mỉm cười, cầm roi ngựa chỉ tới trước hỏi rằng :

— Thiếu-úy có thấy gì trước kia không ?

— Bẩm một đám rừng rậm.

—À, một đám rừng, hai Thiếu-úy ra quân còn say sốt lắm đó.

Hai vị Thiếu-úy nghe quả khép nép thưa rằng :

— Bẩm Thống-chê, xin thông chế ban ơn dạy bảo.

— Binh ta hôm qua tuy thắng quân nghịch mà không có giết dạng một người nào và không lấy được khí giới chi, ấy là kẻ « Thối binh dãn áp » của quân nghịch vậy, đây là cái đồn, không chừng dưới đồn này chúng

nó có đảo hang, nếu nay ta ơ hờ kéo binh đến thì chúng tuồng ra vừa cự vừa lui rồi chung lòn dưới hang chờ ta qua khỏi đồn chúng áp lên, bắt sau đánh tới còn đạo binh trước trở lại đánh đồn khi ấy ta tấn thối lưỡng nan ắc sẽ bị giết hết.

Hai quan Thiều-úy nghe nói dật mình, thoát quân Nghịch bỏ ống thiên lý thấy có người đi xem địa thế liền sỏ súng ra bắn, đạn bay như mưa, cả ba lo tránh quảy ngựa lui về mặt trận.

Quan Thống-chế ấy là ai? Có ai đâu lạ, chính là Phan-tấn-Hóa, Phan-tấn-Hóa vào đầu quân lập nhiều công trận, nhờ lòng can đảm ở giao giao-châu với binh Nhứt-Bồn nên đoạt dặng thành, chàng được lên làm quan Một, rồi lần lần lên tới chức Thông-chế, chàng nhập tịch dân Pháp nên người ta kêu là « Quan Thống-chê Franana ».

Trận này là trận La Marne.

Đôi bên đánh nhau trót tháng trời bất phân thắng phụ nên quân Nghịch là Đại-Tướng

Loski mới bày ra cái kế « Thời binh dần áp » quyết giết một trận cho tận tuyệt. Nào dè Thống-chê Franana biết.

Hôm sau Thống-chê Franana nhóm tất cả ba cơ binh, Thống-chê thuật hết mưu kế của giặc và nói rằng:

— Ta muốn giết quân giặc cho chết hết trận này, phải có một trăm người liều chết kéo nhau lược qua khỏi đồn dụ cho quân nghịch ào ra dặng đạo binh sau áp tới bắn mới là đại thắng.

Thống-chê còn bảo chờ theo hai ngàn xe nước, dặng khi quân nghịch thua chung trở xuống hang thì xô nước cho chết ngộp.

Thật quả trận này nhờ cái tài khôn khéo về xuất-binh nên dặng trọn thắng, làm cho quân Nghịch kinh hồn, tiếng tăm Thống-chê càng thêm nổi dậy cả hoàng-cầu. Từ đây đánh đâu thắng đó, cho đến lúc cả đôi bên Đình-chiến. Thống-soái về mua nhà cửa ở tại thành Paris.

Ôi! Đàng anh hùng như chàng mà ai có biết là người Nam-Việt, ai có rõ là tên Lê-

Tân-Hóa xưa kia có tự-lữ một lần tại khám-lớn Saigon.

Đã cao danh vọng, đã phú quý vinh hoa, mà chàng cũng sầu cũng tủi, chàng hận cả xứ Việt-Nam nên tính về lấy cốt ông bà cha mẹ đem về Pháp, chàng về nước Việt-Nam mà về cách bí-mật, chỉ có Chánh-phủ hay mà thôi.

Chàng về đến Saigon thấy cảnh nhớ người, sụt sùi giọt lụy. Chàng lo lấy cốt ông bà cha mẹ xong tính trở về Pháp, song chưa có tàu, chiều hôm nay vì buồn bức nên chàng quyết đi kiếm người bạn yêu là thầy Lê-van-Lạc, song không gặp mặt, lại chỗ ở xưa hỏi cũng chẳng ai biết, chàng buồn lòng đi thơ thẩn.

Tân-Hóa ở chơi Saigon chán nên mượn xe đi chơi các Núi, như Hà-Tiên, Điện-Bà, Cáp Saint-Jacques.

HỒI THỨ CHÍN

Còn cái nạn chót.

Hôm nay là rằm tháng bảy, thiện-nam tín-nữ dập diêu, người qua kẻ lại không ngớt, đua nhau lên dinh cô dung hương. Trong

đám ấy có vợ chồng còm-mi Nghĩa, có bà ba Tám, có cô ba Xuân, cả bốn lên đèn nơi vào lạy cổ xong mới trở lại nhà khách ngồi nghỉ. Một cô vài bước đèn mời rằng :

— Xin mời quý bà quý cô đi dùng cơm.

Cả thấy nhìn đều thấy một ni cô còn nhỏ, nước da trắng, mũi cao xem rất đẹp, ai cũng tiếc tấm thân vàng ngọc sao không chen lẫn ở trần đăng hưởng mùi đỉnh-chung lại gởi thân vào cửa Phật. Trong đám này duy có còm-mi Nghĩa để ý hơn hết, chàng nhìn rõ chẳng ai đâu lạ, chính là Quân-Nữ vậy, còn ba mẹ con bà ba Tám bị mệt nên nằm nghỉ không thấy rõ, mà Quân-Nữ cũng ơ hờ.

Chiều lại còm-mi Nghĩa và ba mẹ con bà ba Tám xuống về, về đến nhà còm-mi Nghĩa muốn mượn người giết chết Quân-Nữ vì sợ nàng sống e một ngày kia các tội ác của chàng sẽ bại lộ ra.

Còm-mi Nghĩa kêu người thầy ngải giúp chàng khi xưa đến tỏ ý muốn của chàng, người thầy ngải chịu thi hành theo kê, mà đòi ba ngàn đồng bạc tiền công, còm-mi

Nghĩa chịu. Thấy ngài ấy bày kê rằng: « Tôi còn một đứa học trò tên Trần-văn-Từ, để tôi bảo nó theo tôi và ông lên giả bộ đi cúng chùa đèn khuya lên bỏ thuốc mê rồi cô ấy ra ngoài rừng giết chết thì êm việc.

Còm-mi Nghĩa cả mừng cho rằng diệu kế.

Trần-Từ nào ? ấy là tên chauffeur của Quân-Nữ vậy, từ ngày Trần-Từ đánh Quân-Nữ giựt tám ngàn đồng bạc, chàng ta sẵn tiền ăn xài lớn, cờ bạc to, trong một năm đã hết sự nghiệp rồi đâm ra làm du-thủ, may gặp ông thầy ngài, Trần-Từ phục tài nên theo làm đồ-dệ.

Chiều bữa ba mươi Annam, một cái xe từ Saigon chạy theo con đường Bà-rịa đến dinh cố ! Ấy là còm-mi Nghĩa, Trần-Từ và ông thầy ngài vậy.

Xe đến dinh cố tám giờ tối cả ba vào chùa xưng đi du lịch, cả ba đều có mang râu giả nên Quân-Nữ không nhìn rõ dạng, nàng cũng ơ hờ, đang trò chuyện thoát một ni-cô bước ra hỏi Quân-Nữ rằng:

— Thấy hỏi cô có bụng trắng thuốc phở
vô không.

— Quân-Nữ nói :

— Ủa, tôi quên lừng rồi.

Nàng vừa nói vừa bước chơn đi, còm-mi
Nghĩa cả mừng nháy ông thầy ngãi và Trần-
Tứ, cả ba lên nom theo, thỉnh lình Trần-Tứ
nhảy lại hai tay chụp ngang cổ Quân-Nữ và
bóp, thoạt nghe tiếng súng lục liên nổ luôn
ba tiếng, còm-mi Nghĩa, Trần-Tứ và ông thầy
ngãi đều té quỵ xuống, Quân-Nữ la lên, trong
chùa các sãi và các ni-cô chạy ra, kẻ đột đuốc
người cầm đèn ra thấy ba người nằm rên,
Quân-Nữ đứng vừa rung vừa la, một người
tuổi độ 45, có râu ngạnh trê, mình mặc đồ
tây vàng, tay cầm súng bước đến nói rằng :

— Ba tên này toan ám sát ni-cô, tôi gặp
nên giải cứu, vậy các sãi mau mau đi báo cho
quan sở tại hay đến làm ăn kết.

Hoà-thượng hỏi ông sãi đi, người ấy bước
đến ngay mặt Quân-Nữ hỏi rằng :

— Cô có biết ai toan giết cô đó không?

— Thừa ân-nhân không (?)

— Ấy là chồng cô chờ ai.

Quân-Nữ lật đật thưa rằng :

— Thừa ân-nhân tôi không có chồng.

— Cô đã quên còm-mi Nghĩa rồi sao ?

— Còm-mi Nghĩa !

— À, còm-mi Nghĩa, còn người kia là thằng
tớ bắt trung của cô là Trần-Tứ đó chờ ai.

« Thôi, chào cô tôi đi, Quân-Nữ kêu với
rằng :

— Thừa ân-nhân, xin đừng bước cho em
hỏi một lời.

Người ấy đứng lại hỏi :

— Cô muốn hỏi đều chi ?

— Ân-nhân cho tôi biết tên họ.

Người ấy cười rằng :

— Tôi tỏ thật rằng tôi là một đứa vô danh,
tôi ra ân cho cô là vì tôi làm nghĩa đó thôi,
xin cô chờ hỏi làm chi vô ích. Có lẽ sau đời
ngày đây cô cũng rõ tôi là ai, hãy chờ đèn
trước mặt toà.

Người ấy nói rồi đi mất. Trong nửa giờ sau
có viên cò và 4 người lính ở Bãrịa đến làm

ăn kê và chớ còm-mi Nghĩa, Trần-Tứ và ông thầy ngãi đến nhà thương bán bỏ và lục trong mình ba người có một cây súng lạng, một gói thuốc mê và rất nhiều thứ ngãi. Bán xong đem giam vào khám, tuần sau giải về Saigon. Vì vậy nên toà đòi Quân-Nữ lên xuống Saigon liền liền.

Việc này các báo đều có đăng, như là báo « Dân-Tân » có phái phóng sự viên đến Dinh-cố chất vấn Quân-Nữ, nàng bèn thuật rõ việc của nàng không sót đoạn nào. Bài ấy như vậy :

MỘT TÊN MẶT NGƯỜI LÒNG THÚ

Việc ba người ám sát cô gái Quân-Nữ, bị bắt tại Dinh-cố (Bàrja) hôm tuần trước bốn báo có thuật sơ, nay bốn báo có phái người đến chất vấn ni-cô Quân-Nữ. Ni-cô vui lòng thuật đoạn lịch-sử của Ni-cô như sau này :

Cô là con gái ông Huyện Lê-minh-Công ở tại Thủ-Đức, cô học năm thứ nhì tại trường Nữ-học-Đường có đậu cấp bằng sơ học. Khi thôi học kể mẹ cô mất, cha cô vì buồn rầu sanh bệnh, quan lương-y coi nói cần phải lấy máu của người mạnh qua mới cứuặng, cô vì lòng hiếu nên đành báo rao ai chịu

cho lấy máu cứu cha cô, cô sẽ thưởng. May thay, trong khi ấy có một chàng thanh niên đến chịu, khi lấy máu xong chàng bất tỉnh, khi chàng tỉnh dậy, cô Quân-Nữ đem tiền đền ơn, chàng gạt cô Quân-Nữ vào trong rồi trốn mất bỏ tiền lại, rõ ràng một người nghĩa hiệp.

Vì mang cái ơn cứu-phụ nên cô Quân-Nữ nặng lòng thương, một hôm, cô gặp chàng ấy ở nhà hát tây đôi bên trò chuyện ý hiệp tâm đầu mới đoán thế nhau lấy làm chồng vợ.

Song thân ôi ! người đời muốn vậy mà trời không cho, bởi vậy khiến nên còm-mi Nghĩa đi nói cô, ông thân ép cô ưng, cô vì hiếu phải nghe lời, song cô nhứt định cho cô ở trong ba năm nửa mới cưới, là cố ý chờ đợi người thương, trong ba năm ấy cô thấy rõ còm-mi Nghĩa là đứa tiểu nham nên cô xa lánh, một khi nọ còm-mi Nghĩa đến năn nỉ rước cô đi coi xiết, ông thân cô cũng rầy bảo cô mới vâng lời đi, khi vào coi, rạp xiết bị cháy, còm-mi Nghĩa bỏ cô chạy một mình, vì vậy cô lại càng chê ghét còm-mi Nghĩa hơn nữa, cô thường thưa với cha cô hỏi hôn đi, song ông thân cô không chịu. Kể ông thân cô qua đời lại làm tờ Di-chức để gia tài cho còm-mi Nghĩa.

Một hôm còm-mi Nghĩa đến, thừa lúc cô ngủ trưa, gạt tôi tờ đi rồi làm chuyện khã ố, cô đề phòng trước nên rút dao đâm Nghĩa, song không hại đến mạng người được, việc này đem ra toà cô Quân-Nữ

được kiện, Nghĩa mất chức. Vì cái thù ấy nên Nghĩa đem tờ di-chức kia mượn trạng sư kiện, Quân-Nữ hay nàng biết không thể nào cự lại nên cô bỏ nhà lấy tiền tính đi về người cậu ở Cần-thơ nương ngụ, trong mình nàng có 8 ngàn đồng bạc, tên chauffeur của nàng là Trần-Tứ vì 8 ngàn đồng bạc ấy nên đổi lòng phản chủ, đi đến Cai-lậy gạt nàng xuống, nó đánh nàng bất tỉnh rồi giựt gói bạc trốn mất.

Thẩm thương thay nàng nằm dựa lộ đến sáng mới có một cái xe của bà Bá-Hộ Tâm đi về Mỹ-tho gặp cứu nàng đem về làm dưỡng nữ. Từ đây nàng tưởng ở yên, nào hay đâu còn mi Nghĩa lại đi nói con gái lớn của bà bá Hộ Tâm là nàng hai Thu; Quân-Nữ sợ Nghĩa ám hại nên trốn lên núi mà tu. Ngày nay Nghĩa lại gặp nàng nữa, chàng ta vì sợ Quân-Nữ còn chàng ta có ngày bại lộ cái mưu sang đoạt nên qui tựu người thầy ngải và tên chauffeur Trần-Tứ lên ám sát nàng, nào hay dầu trời bất dung gian, khiến cho có người hay mưu ấy đến cứu, mà người ấy không muốn cho ai gặp mặt nên cũng trốn mất.

TIN GIỜ CHÓT: Vụ này toà xét rõ, tên Nghĩa còn nhiều tội ác nữa là tội thuốc cha nàng Quân-Nữ, tội bỏ ngải mê cho cha nàng đăng buộc viết tờ di chúc. Lời khai này do thầy Ngải mà ra. Nghĩa cũng cùng-chiêu trước mặt quan Bồi-Thâm. B. B.

Người cứu Quân-Nữ là ai? Phải Tấn-Hóa không?

Vậy chờ ai vào? Tấn-Hóa vì đi chơi mà gặp điệp cứu đang người, khi chàng nhìn biết người bị ám sát là Quân-nữ, còn hung-thủ là Nghĩa, nên chàng lấy làm lạ, chàng đến trước mặt Quân-Nữ nói gai gắt mấy lời rồi bỏ đi đó.

Thứ hai tuần sau tòa đem ra xử còm-mi Nghĩa, ông thấy Ngải và Trần-Tứ mỗi người 25 năm khổ sai, còn gia tài của Nghĩa trả lại cho nàng, Quân-Nữ không lấy nàng ký-tên cho vào nhà nuôi con nít mồ-côi. Ai cũng khen ngợi.

Quân-Nữ trở về chùa, nàng biết rõ Nghĩa giết cha nàng, nàng ngùi ngùi tất dạ, hôm nay vào độ 16, trăng tỏ rạng cả một phương trời, nàng buồn bức nên đi ra ngồi dựa vào tảng đá, than thở giọt lụy chứa chan.

Thoạt nghe tiếng kêu sau lưng rằng:

— Quân-Nữ em yêu dấu, anh đây này...

Nàng giựt mình ngó lên thấy một người mặc đồ quan-võ, thêu kim-tiến chiều với bóng trắng như trăm đạo hào quang chớp nháy. Nếu nhìn không lầm thì Phan-quan vậy.

Nàng khóc lớn lên rằng:

— Phan-Quân chàng ôi! dưới bóng trăng

khuya, ấy là hương hôn của chàng đó phải chăng ?

— Không phải đâu em, anh còn sống đây, em tỉnh trí đi, anh sẽ thuật tỏ cho em nghe.

Chàng bước lại nắm tay Quân-Nữ và ngồi kể, đoạn chàng thuật hết mấy phen cứu nàng, và lúc đầu-quân xuất trận, phước đăng quan to. Chàng tiếp rằng : « Anh những tưởng em vội bạc tình phụ nghĩa, nào hay đâu em cứng dạ chắc lòng, anh rõ là vì xem trong báo...

Em ôi! dưới bóng trăng khuya xin em đừng hờn anh vì lầm lộn...

Quân-Nữ nghe rõ nàng vui mừng chi xiết, song nước mắt tuông trào, nàng mỉm cười đáp: « Em có phước mới gặp chàng, gặp chàng một cách vinh diệu. Ôi! tình quân ôi! chồng yêu quý của thiếp ôi! “*Dưới Bóng Trăng Khuya*” này, từ đây ta không còn hoạn nạn nữa.

Nói đến đây cả hai ôm hôn nhau thật là ân ái.

CHUNG



Paris le 19 juillet 1902
Mille
Monsieur DUC-LUU-PHUC

Reçu Viet Dong

Imprimé : L'Imprimerie
Encre de la presse





Savon VIỆT-NAM

Đúng 72 phần dầu, tốt, giá rẻ, giặt ít hao mà lại không hư mục quần áo ; của người Annam chế ra xin đồng bào chiếu cố.

Ai là người Nam-Việt xin hãy dùng Savon Việt-Nam đã lợi cho mình mà còn

giúp đồng bào trên đường thương mại.

Tiểu-thuyết mới xuất bản thật hay

Tựa	cuốn	giá mỗi cuốn
Biển cả thuyền con (T.-q.-Nghiep)	5	0\$40
Tình duyên tan hiệp	6	0.30
Tài cao tình nặng	5	0.30
Nước đời lắm nỗi	4	0.30
Oán lớn bằng trời	3	0.30
Hai gái sanh đôi	1	0.30
Vì đâu thiếp mới sa chàng	1	0.30
Thuyền giang hồ khách lạc phách	2	0.30
Lửa tình (f.-q.Nghiep)	4	0.40
Biển hận trời tình	2	0.30
Người góc biển kẻ chơn trời	1	0\$30

Tựa	cuốn	giá mỗi cuốn
Vợ không chồng mẹ không con	1	0.30
Trường huyết chiến	4	0.40
Ngọc nát hoa tươi	4	0.40
Gương kiên trinh	3	0.30
Trong ngọc trắng ngà	4	0.30
Dưới bóng trắng khuya	3	0.30

Sách mới xuất bản

Minh tâm (Trương-v-Ký)	2	1.00
Sách dạy nói chữ Annam (T.-v.-Ký)	2	1.00

Mua sỉ cho huê hồng thật nhiều xin do :

Nhà in ĐỨC-LƯU-PHƯƠNG

Directeur Trương-văn-Tuấn
158, Rue d'Espagne — Saigon